

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți

Anul XIX(2019), nr. 409(1 –15 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

Fericitii nefericiti. După 1989 am asistat la un exod de populație din România fără precedent în istoria noastră. Statisticile internaționale ne situează pe locul doi în lume, după Siria, în ceea ce privește emigrarea. Numai că în Siria de mulți ani este un război cumplit, care a transformat țara într-o ruină. La început emigrarea s-a făcut într-un mod timid. Existau temeri privind necunoscutul, limba, atitudinea străinilor, lipsa locului de muncă și a locuinței. Azi este ceva obișnuit, la ordinea zilei, a pleca în străinătate. La câteva case este unul sau mai mulți plecați din familie. Aproape toate țările Europei sunt gazde ale emigranților români. Peste cinci milioane dintre noi au părăsit țara și au luat drumul străinătății. Majoritatea acestora o constituie tinerii și copiii. Cu siguranță că cei mai mulți nu se vor mai întoarce, ca să se restabilească în țară. A doua generație deja nu mai știe limba română. Am văzut părinți care traduceau copiilor lor cele ce spuneam noi, cu prilejul unei vizite în țară. La a treia generație își vor aminti că auzeau pe părinții lor sau pe bunici că au venit dintr-o țară numită ... România!

Fenomenul acesta este prezent în toate statele care au fost în lagărul comunist, dar nu atât de puternic ca la noi. Cei mai mulți motivează că au plecat de sărăcie; alții că au fost nemulțumiți de cele ce le-a oferit țara, de salariu mic, de drumurile cu gropi, de nedreptățile pe care le-au întâlnit când au intrat în contact cu instituțiile oficiale; alții spun că nu au avut nici o perspectivă de a rămâne în țară; alții că i-a determinat corupția, hoția care se practică la toate nivelurile. Oricum, fiecare are un argument ca să – și motiveze pasul acesta decisiv în viață. Mai sunt unii care motivează că numai în străinătate pot să se realizeze profesional, pot să-și definitiveze studiile la un nivel superior, pot să ocupe funcții pe măsura competențelor ce le au. Desigur, fiecare își trage spuză pe turță și te face să-i dai dreptate. Măcar de moment!

Motivul principal al emigrării ar fi sărăcia, după cum se afirmă cel mai des. Nu cred că este adevărat. Au fost perioade mult mai grele prin care a trecut poporul român. Nu mai vorbesc de evul mediu, când cu pustiirea adusă de popoarele migratoare; nu mai vorbesc de dominația turcească. Să ne referim la secolul al douăzecilea. În 1907 am avut o răscoală care a cuprins toată țara. Cauza principală a fost sărăcia. Au fost împușcați, ca represalii, peste 11.000 de țărani. Și, totuși, ceilalți n-au plecat din țară. A venit Primul Război Mondial. A fost pustietor pentru români. Am pierdut atunci aproape un milion de soldați, bărbați tineri, s-au distrus valori materiale și spirituale, destine. Cu toate acestea, perioada interbelică a fost una dintre cele mai înălțătoare din istoria poporului nostru. O elită de intelectuali de mare calibru s-a ridicat. În toate domeniile științei, artei și culturii avem personalități de prima mână, care ne reprezintă și astăzi în plan național și internațional. Populația era săracă, foarte săracă, atât la sate, cât și la orașe. Îmi povesteau bunicii și părinții, că ziua de muncă era „plătită” cu o strachină de făină. Se întâmpla de multe ori, când mâncau la cineva, căruia îi lucraseră, ca acela să nu aibă tacâmuri suficiente. Se întâmpla adesea să mănânce 7-8 oameni cu o singură lingură! Criza din 1929-1933 a secătuit pur și simplu populația.

A venit nenorocirea celui de-al Doilea Război Mondial. Au fost tocați peste un milion de soldați și ofițeri români pe frontul din răsărit și apoi pe cel din apus. Iarăși oameni tineri, cu viitorul frânt pentru ei și familiile lor. În anii copilăriei mele erau în sat numeroase fete bătrâne, despre care se spunea că „i-a murit ursitul în război”. Alte destine distruse, altele neîmplinite. A urmat „eliberarea”, care a fost mai cumplită decât războiul în sine. Toată floarea intelectualității românești a fost distrusă în mod sistematic în pușcării și lagăre de muncă forțată. Cei mai harnici și înstăriți gospodari ai satelor au fost pescuiți mișelește și vârați în închisori, iar averile le-au fost confiscate. Locuri de tristă aducere aminte din apropierea faimoaselor temnițe „găzduiesc” mii și mii de trupuri ale celor morți în chinuri asemănătoare cu ale iadului. Alte mii și zeci de mii au fost

duși în Siberia de unde nu s-au mai întors nici azi; alte mii și zeci de mii au fost duse în Bărăgan, sub cerul liber, în timp ce acasă le erau distruse gospodăriile, confiscate proprietățile. Colectivizarea a înregistrat nenumărate victime, violențe fizice dar și intelectuale, întemnițări, confiscări, eliminări din școli și activități publice. Și, cu toate acestea, românii au rezistat o jumătate de veac. Au fost cazuri, al căror număr numai Dumnezeu îl mai știe, când unii au încercat să evadeze. Chiar au fost câțiva care au reușit, dar cei mai mulți și-au pierdut viața, împușcați pe graniță sau înecați în Dunăre. Tot în a doua parte a veacului trecut am pierdut cea mai mare parte a etniei germane și a celei evreiești, însumând peste un milion de suflete. Erau oameni gospodari, dar și intelectuali de seamă, oameni care și-au adus din plin contribuția la propășirea societății românești. Au fost vânduți ca vitele în târg!

A venit 1989, piatră de hotar în istoria poporului român. S-a schimbat regimul politic și dintr-o dată ne-am trezit cu fenomenul emigrării mai actual decât oricând. La sate a fost întârziat câțiva ani datorită legii fondului funciar. S-a redat terenul agricol fiecărei familii, atâta cât s-a dat și setea de pământ a renăscut în sufletul multora. Îți râdea sufletul să vezi terenurile cultivate, să vezi lumea lucrând la câmp, „de bunăvoie și nesilită de nimeni”. Se părea că va renaște agricultura românească, se părea că vom redeveni grâнарul Europei. N-a fost să fie așa! Fiecare și-a făcut bilanțul de-a lungul câtorva ani și și-a dat seama că este în pierdere, că cheltuielile sunt mult mai mari decât veniturile, că agricultura e vânare de vânt. Și atunci s-au grăbit și țăranii să-i ajungă pe orașenii plecați deja.

Astăzi statisticile ne spun că sunt peste cinci milioane plecați peste graniță, la muncă. Cei mai mulți acceptă munci grele, umiltoare, pe care n-ar fi acceptat în ruptul capului să le practice în țară. Unii își investesc câștigurile în case somptuoase, pe care le construiesc în țară, în speranța că într-o bună zi se vor reîntoarce, ori că le vor vinde, ori din dorința de a-i uimi pe cunoscuți. Din păcate, cele mai multe astfel de imobile își vor aștepta multă vreme locatarii, dacă aceștia se vor hotărî să mai revină vreodată!

Tot statisticile vorbesc că de la revoluție încoace peste douăzeci de milioane de avorturi s-au înregistrat oficial.....! Dumnezeu, de unde o mai avea vlagă neamul acesta?

Nu, n-au plecat de sărăcie. Astăzi până și în majoritatea satelor sunt drumurile asfaltate, curent electric, apă curentă, televiziune, internet, telefonie. Drumurile din sate au devenit neîncăpătoare pentru mașinile numeroase parcate pe margine, ori aflate în circulație. La tot pasul întâlnești magazine dotate cu cele mai diverse mărfuri. Se construiesc case cu tot confortul vieții urbane. Se mai găsesc chiar locuri de muncă. Cel puțin în zona noastră sunt căutați cu disperare oameni buni de muncă de către firme românești sau străine din Tr. Severin. Aproape fiecare sătean beneficiază de o sursă de câștig, cât de mică, fie că e salariu, fie pensie, fie ajutor social etc. Un om harnic poate trăi onorabil atât la oraș, cât și la sat. Nivelul de viață și de civilizație a crescut incomparabil față de cel de dinainte de 1989, spre exemplu. Și cu toate astea...., mulți, tot mai mulți pleacă....!

Cred că majoritatea emigranților noștri n-au plecat de sărăcie, ci **setea de libertate** i-a determinat să-și ia lumea în cap. O jumătate de veac am fost ținuți ca pasărea în colivie încuiată. Numai câțiva privilegiați reușeau să treacă granița în mod legal. Pentru ceilalți străinătatea era o himeră, o lume paradisiacă, în care ajungeau doar cu gândul sau în vis. Când s-a deschis ușa coliviei, românii au zburat care-ncotro. Mirajul depărtărilor devenea dintr-o dată realitate. Au zburat cât mai departe de colivie, ca nu cumva stăpânul să se răzgândească și să-i bage la loc. Cu siguranță își dau seama că și țara lor s-a schimbat mult, că ar fi posibilități și aici să-și înceapă o afacere cu șanse de izbândă, dar n-au curaj, nu cred că e adevărat, le este teamă să nu greșescă. Mai mult, pierderea unui număr atât de însemnat de familii tinere și de copii, a lăsat un gol demografic imens. Este amenințată cu distrugerea însăși fibra genetică a neamului.

Natalitatea scade de la un an la altul, fiindcă sunt tot mai puține familiile tinere în țară, tot mai puține femeile fertile. Nu-mi amintesc, spre exemplu, să fi văzut o femeie gravidă de la începutul anului! Nivelul învățământului scade văzând cu ochii, fiindcă se împuținează copiii, se împuținează cei dotați. Nivelul intelectual și moral al oamenilor cu funcții de conducere scade și el în mod vizibil. Ne amuzăm(din păcate!), când vedem un primar de București că nu știe limba română, că un

analfabet învârtește banii cu lopata și ajunge și europarlamentar, că un președinte se laudă că a avut medii de șase în școală, dar a ajuns președinte, că un candidat la președinție nu știe cum se calculează aria cercului sau care-i teorema lui Pitagora, că un europarlamentar se laudă că a mers „din succesiuri în succesiuri” și exemplele pot continua.

Încerc să cred și rog pe Dumnezeu să fie așa, că fenomenul acesta al emigrației este ca fluxul și refluxul mărilor și oceanelor: apa se îndepărtează de țărm, iar peste o vreme revine. Nu cred că toți cei plecați în străinătate sunt fericiți printre străini. Nu cred că sunt mulți printre ei care nu poartă în suflet ca pe o cruce dorul de casă, de locurile natale, de locul unde au copilărit, de sărbătorile și de datinile noastre de acasă, de biserica în care s-au botezat, de cimitirul unde-și duc somnul de veci părinții, moșii și strămoșii. Cred că au bani pe unde sunt, au condiții materiale mai bune, dar fericirea nu se construiește cu bani. Ei au avut privilegiul să cunoască valorile și nonvalorile lumii occidentale, au posibilitatea să revină acasă și să lucreze aici pentru prosperitatea lor și a neamului românesc. România este țara lor și ea nu se înlocuiește, așa cum nu poate fi înlocuită Mama. În lume sunt milioane de mame, dar una este Mama, chiar dacă nu este așa frumoasă, așa parfumată, așa îmbrăcată ca celelalte. Este Mama!

De câte ori mă gândesc la cei plecați departe, îmi amintesc versurile lui George Coșbuc: „Dintr-alte țări de soare pline,/Pe unde-ați fost și voi străine,/ Veniți, dragi păsări, înapoi,/ Veniți cu bine!// De frunze și de cântec goi/ Plâng codrii cei lipsiți de voi....!”

*

Sfaturi părintești. Continuăm să redăm și ultima parte din **Omilia despre invidie a Sfântului Vasile cel Mare**, având în vedere profunzimea și actualitatea sa:

„Înțelept a fost, deci, Solomon, care n-a îngăduit să cineze cu omul invidios. Prin tovărășia la cină, înțeleptul Solomon lasă să se înțeleagă toate legăturile din viață. Că, după cum trebuie să avem grijă de a îndepărta cât mai mult de foc materialele ușor de aprins, tot așa trebuie, atât cât este cu putință, să nu avem legături de prietenie cu oamenii pizmași, pentru a ne așeza în afara săgeților invidiei. Într-adevăr, nici nu este cu putință de a veni în alt chip în contact cu invidia decât dacă ne apropiem de ea prin legături de prietenie. Că, după cuvintele lui Solomon, ‘orice om este invidiat de prietenul lui’. Și așa este, scitul nu este pizmuț de egiptean, ci de unul de același neam cu el; iar între cei din același neam, fiecare este pizmuț nu de oameni necunoscuți, ci de cunoscuții lui; iar dintre cunoscuți, invidia ia naștere între vecini, între cei de aceeași meserie și, în general, între cei care sunt în cele mai strânse legături; și iarăși, dintre aceștia, invidia își face loc între cei de aceeași vârstă, între neamuri, între frați. Pe scurt, invidia este o boală a prieteniei, după cum mătura este boala grâului. Singurul lucru vrednic de laudă în această patimă este că invidia ajunge cu atât mai împovăraătoare pentru invidios, cu cât este cultivată mai mult. După cum săgețile aruncate cu putere se întorc asupra celui care le-a aruncat dacă se izbesc de ceva tare și rezistent, tot așa și pornirile invidiei nu supără deloc pe cel invidiat, ci sunt răni tocmai pentru invidios. Care om a micșorat cu ceva prin invidie calitățile și bunurile aproapelui său? Invidiosul se pierde pe el însuși, topindu-se de întristare.

Cei care suferă de boala invidiei sunt socotiți mai distrugători chiar decât animalele veninoase; acestea introduc veninul cu ajutorul unei răni, iar acesta putrezește încetul cu încetul partea rănită; invidioșii însă, după părerea unora, vatamă chiar numai prin căutătură, încât trupuri sănătoase, în puterea și în floarea vârstei, deocheate de ei, se topesc și dintr-odată se prăpădește tot trupul, ca și cum ar izvorî din ochii invidioșilor un curent distrugător care ruinează și strică. Eu însă resping această părere ca pe o părere populară, răspândită de babe printre femei; dar spun că demonii, urătorii binelui, când găsesc înclinări potrivite scopurilor lor, le folosesc în tot chipul după propria lor voință; în acest chip se folosesc și de ochii invidioșilor, spre a le sluji voinței lor. Dacă lucrurile stau așa, nu te cutremuri, oare, făcându-te slujitorul demonului distrugător, ci, dimpotrivă, primești să pună stăpânire pe tine patima invidiei, prin care ajungi nu numai dușmanul celor care nu te-au nedreptățit cu nimic, dar și dușmanul bunului și neinvidiosului Dumnezeu?

Să fugim de acest păcat de nesuferit. Invidia este învățătura șarpelui, născocirea demonilor, sămânța dușmanului, arvuna iadului, piedică evlaviei, cale spre gheenă, lipsire de Împărăția cerurilor.

Invidioșii se cunosc oarecum după față. Privirea le este uscată și lipsită de strălucire, obrazul posomorât, sprâncenele încruntate, sufletul tulburat de patimă, fără puțință de a judeca adevărat lucrurile. Pentru ei fapta virtuoasă nu este vrednică de laudă, talentul oratoric nu-i împodobit cu bună-cuviință și eleganță retorică; pentru ei nimic nu este vrednic de urmat și de slăvit. Și după cum vulturii se îndreaptă spre locurile rău mirositoare, trecând în zborul lor peste multe livezi și peste multe locuri încântătoare și bine mirositoare, și după cum muștele trec pe lângă lucrurile sănătoase și se grăbesc spre răni, tot așa și invidioșii nu dau nici o atenție faptelor strălucite și mărețe din viață, ci se opresc asupra celor putrede.

Dacă se întâmplă să greșească cineva cu ceva, cum e cazul cu multe dintre faptele oamenilor, apoi această greșeală o fac cunoscută cu intenția de a caracteriza prin ea pe cel care a săvârșit-o, ca și caricaturiștii care fac portretele celor pictați luând ca o caracteristică generală nasul lor strâmb sau o cicatrice, sau vreo schilodire provenită fie din naștere, fie de pe urma vreunei boli. Invidioșii sunt grozavi în a batjocori faptele vrednice de laudă prin răstălmăcirea dată lor, sunt destoinici în a calomnia virtutea, înfățișând-o prin viciul cu care se învecinează.

Pe cel curajos îl numesc obraznic, iar pe cel cuminte și înfrânat, nesimțitor; pe cel drept îl numesc om fără de inimă, iar pe cel chibzuit, viclean. Pe cel mărinimos îl bârfesc ca pe un om de prost-gust, iar pe cel cu inima largă, ca pe un risipitor; și, dimpotrivă, pe cel econom îl numesc zgârcit. Pe scurt, invidiosul nu se sfiește de a da oricărui fel de virtute numele viciului potrivit virtuții.”

*

Suflet frumos și suflet blând. Am găsit pe internet o poezie superbă cu acest titlu. Păcat că autorul a uitat să se semneze. Iat-o:

*"S-au întâlnit pe-un colț de gând,
„Suflet frumos” cu „suflet blând”.
Și se plimbau mergând la pas,
Prin toamna ce le-a mai rămas.*

*Aveau atâtea să își spună,
Câte în soare și în lună,
Dar ei doar se plimbau duios,
Sufletul blând și cel frumos.*

*Ei își spuneau în sinea lor,
În doi e totul mai ușor,
Dacă mereu sunt gând la gând,
Suflet frumos și suflet blând.*

*Într-un târziu suflet frumos,
Privind la frunze ce cad jos,
Pe suflet blând îl întreba,
Nedumerit în sinea sa:*

*-Cum poți să fii atât de blând,
Când peste tot sunt nori și vânt?*

*Dar suflet blând dar curajos,
Îi spuse lui suflet frumos:*

*-Eu nu am fost atât de blând ,
De când cutreier pe pământ,
Dar viața m-a făcut să fiu
Blând, răbdător, dar totuși, viu.*

*Dar tu? Cum ești așa frumos?
Când toate parcă-ți sunt pe dos.
Mereu lovit cu vorbe grele,
Însingurat sub cer cu stele.*

*-Eu sunt frumos fiindcă iubesc,
Tot ce e simplu și firesc,
Iubesc și câmpul plin cu flori,
Și ploaia care cade-n zori.*

*Și-așa frumos își povesteau,
Câte pe suflet ei aveau,
Pribegi prin vise și prin gând,
Suflet frumos și suflet blând”.*

*

File de jurnal – 19 iul. 1982. „Am fost la Severin. Aveam vorbă cu Dl. Căprioru Petre din Malovăț, ca să încercăm la combinat(CPL) să obținem niște dulapi pentru schelele bisericii de la Malovăț. E foarte dificil. Directorul general, căruia Dl. Căprioru îi făcea diferite lucrări și de la

care spera să obțină aprobare, e plecat în concediu. E puțin probabil că se va putea rezolva ceva și asta nu e bine. Trebuie însă apreciat atașamentul unor maloviceni față de biserică și dorința lor de a o sprijini.

Întâmplător, l-am întâlnit pe Dl. Sebastian Manolea, originar din Malovăț, funcționar la Consiliul Județean. La dânsul a ajuns memoriul meu făcut Consiliului de Stat pentru amenda mamei. Aprecieri pozitive față de felul de a pune și exprima problemele, însă nu se poate da o hotărâre favorabilă. Voi primi acasă răspunsul „sec, laconic și lapidar”, ca toate răspunsurile oficiale. Certificatul mamei nu are continuitate pe anul în curs și de aceea orice argument cade. Se va face însă o altă manevră, „ilegală, specifică societății noastre”, cum s-a exprimat Dl. Manolea. Se va întocmi un referat de insolvabilitate și se va anula astfel sentința executorie.

Când într-o societate se pune un preț atât de mic pe om și pe materia cenușie, la orice te poți aștepta, iar principiile socio-morale devin non-valori!”

*

Ajutoare și donații. În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Corina Mălureanu** din București: **1.000 lei**; **Domnul Popescu N. Mihai** și **Domnul Neagoe Livius** din Tr. Severin, fii a satului Malovăț: câte **100 lei**;

Doamna Coman Elena din Bârda a mai adăugat **100 lei** la contribuia de cult, totalizând până acum **265 lei**; **Domnul Iordache Gheorghe** din Malovăț a achitat **100 lei** pentru contribuția de cult; **Domnul Borcilă Șt. Ștefan** din Malovăț a mai adăugat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **115 lei**; **Doamna Marina Sofia** din Malovăț a mai adăugat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **110 lei**;

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Publicații. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Telefonul**, în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 1001(24 oct.), p. 11; **Amintiri despre C. S. Nicolăescu-Plopșor**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7458(19-20 oct.), p. 14; în „Obiectiv mehedințean”, an. XXI(2019), nr. 1004(14 nov.), p. 11; **Rugă pentru Țară**, în „Națiunea”, București, 11 nov. 2019, ediție on-line(<http://www.ziarulnatiunea.ro/category/editorialele-natiunii>); în „Omniscop”, Craiova, 11 nov. 2019, ediție on-line(<http://www.omniscop.ro>); **Scrisoare către Eminescu (I)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7458(19-20 oct.), p. 14; în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 1005(21 nov.), p. 11; „**Scrisoare pastorală**” – **408**, în „Logos și Agape”, Timișoara, 11 nov. 2019, ediție on-line(<http://www.logossiagape.ro>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare (MM), 14 nov. 2019, ediție on-line(<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com>);

*

Parohia noastră a publicat o nouă ediție din cartea preotului Dvs., **Dicționarul proverbelor religioase românești**, vol. III, pe care urmează s-o donăm tuturor familiilor din parohie(celor care vor s-o ia!), cât și credincioșilor din afara parohiei, care ne-au ajutat cu cel puțin **100 lei** în perioada **1 dec. 2018 – 30 nov. 2019**.

Publicarea acestei cărți a fost posibilă datorită donației pe care a făcut-o **Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș(AG), ca o faptă bună pentru sufletul său și pentru pomenirea scumpilor săi adormiți întru Domnul, - mamă **Prof. Sofia Dobrescu** și frate **Ing. Gabriel-Cristian Ionescu**. Dumnezeu să răsplătească donatoarei această jertfă, iar celor adormiți ai săi să le dea odihna, mângâierea și fericirea de care n-au avut parte în scurta lor trecere pe acest pământ!

Din lada de zestre a neamului am mai spicuit câteva nestemate ale gândului și simțirii românești, spre a le repune în circulație și a le reda tinerelor generații în toată frumusețea și profunzimea lor. Sunt vorbe de duh, în care înaintașii noștri și-au pus, ca-ntr-un sipet de aur, credința, speranța și dragostea lor. Parcurgând acest material, constăți că el se constituie ca un adevărat document, care dovedește că:

- *Poporul român are o vechime milenară în spațiul carpato-danubian;*
- *Poporul român are o continuitate neîntreruptă pe acest teritoriu, elemente din vechile religii precreștine regăsindu-se atât în proverbe, cât și în alte genuri folclorice;*

- *Poporul român s-a născut creștin, ceea ce a făcut ca să-și însușească deplin învățătura creștină nealterată, s-o păstreze cu sfințenie ca pe un dascăl de cuget și simțire, ca pe o călăuză sfântă a vieții, ca pe o pavăză și un reazim la vremuri de nevoie;*
- *Poporul român a avut capacitatea să recepteze învățătura creștină în nuanțele ei cele mai subtile încă înainte de apariția culturii scrise. Am putea spune, fără teama de a greși, că poporul român a fost cel mai mare teolog al românilor dintotdeauna;*
- *Limba română s-a dovedit a fi capabilă la 1688 să recepteze și să redea cu fidelitate **Biblia**, fiindcă ideile și terminologia specifică se plămădiseră îndelung în creuzetul gândirii și vorbirii populare, proverbele și colindele fiind dovezi incontestabile.*

Considerăm că și acest volum este un dar pe care-l facem și noi poporului român, limbii române și credinței creștine, iar cititorilor săi îi va fi de un real folos spre mântuire. Amin.

*

Zâmbete. ☺ „- Știi bancul cu iarna?” „- Nu!” „- Iar n-am bani în buzunar!” ☺ „- Cum se numește femeia care știe mereu unde este soțul ei?” „- Văduvă!” ☺ Întrebare filosofică a românului: Oare, există viață înainte de moarte?” ☺ „- Cine l-a bătut prima oară pe Ștefan cel Mare?” „- Părinții!” ☺ „- Care e cel mai scurt banc politic?” „- Ptiu!”

*

Lucrări la biserică. Am cumpărat de la Rm. Vâlcea un clopot de bronz de 106 kg pentru biserica de la Malovăț. Anul trecut am achiziționat o instalație electronică menită să redea sunetul clopotului, dar n-a dat rezultatele dorite. Clopotul nou are o garanție de 20 de ani, dar el va chema enoriașii noștri la biserică cel puțin 150 de ani. După aceea vom vedea ce facem! A costat **14.800 lei**, adică **una sută patruzeci și opt milioane lei vechi**. Cel vechi datează din 1837 și tot mai este bun, dar este foarte mic, de cca. 25-30 kg. Va rămâne în continuare activ, pe locul unde se află, în clopotnița veche.

Un enoriaș al parohiei noastre, care nu vrea să i se știe numele, se oferă să suporte toate cheltuielile necesare achiziționării și montării noului clopot. Nu sunt refuzați însă nici ceilalți enoriași să contribuie la această investiție. La 15 ianuarie vom constata cât s-a adunat din partea celorlalți donatori, iar enoriașul menționat va achita diferența.

Pentru noul clopot va trebui să construim o nouă clopotniță mult mai solidă decât cea veche. În următoarele zile voi achiziționa materialele necesare.

Apelez la oamenii de meserie ai Malovățului, care ne-ar putea ajuta să realizăm un lucru de calitate. Ar fi păcat să construim ceva discutabil. Domnul Pitulicu Simion s-a oferit deja să execute sudurile necesare. La fixarea stâlpilor avem nevoie însă de mână și ochi de specialist.

Crucea Dragalinei a fost reinstalată la locul ei, după ce a fost repictată de **Domnul Luca Dumitru**. Lucrarea a fost realizată de **Domnii Pera Dumitru, Dima Vasile, Dima V. Vasile și Nistor Petre**. Dumnezeu să le răsplătească!

*

Inspecție. Marți, 12 noiembrie, **Părintele Protopop Ionuț Semenescu-Blidariu** a făcut inspecția anuală de îndrumare și control la parohia noastră. Nu s-au semnalat nereguli.

*

Program. În cursul lunii decembrie avem următorul program de slujbe: **1 Dec.** (Malovăț); **6 Dec.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12,30); **7 Dec.** (Malovăț-Bârda); **8 Dec.** (Bârda); **14 Dec.** (Malovăț-Bârda); **15 Dec.** (Malovăț); **17 Dec.** (spovedit și împărtășit în Bârda, la biserică și în sat); **18 Dec.** (spovedit și împărtășit în Malovăț, la biserică și în sat); **19, 20, 21 Dec.** (colindul cu icoana în Malovăț); **22 Dec.** (Bârda); **23, 24 Dec.** (colindul cu icoana în Bârda); **25 Dec.** (Malovăț); **26 Dec.** (Bârda); **27 Dec.** (Malovăț); **27 Dec.** (pomeniri dimineata la Bârda; slujbă la Malovăț); **29 Dec.** (Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: **stanciulescubarda@gmail.com**.

Sfintele Sărbători să le petreceți cu sănătate, pace și bucurii! La mulți ani!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda